

[Aksel Larsen.]

paa Franskrød, vi hidtil har haft, nærmere efter i Sømmene, for de har haft en ubehagelig Ævne til automatisk at stige samtidig med Kornprisen, men manglet Ævnen til at falde, hvis Kornprisen faldt. De Priser, vi betaler nu, maa altsaa være for høje, være ublu, og saa maa der skrives ind, enten i Henhold til de Beføjelser, Regeringen nu har faaet, eller i Henhold til de Beføjelser, den højtærede Handelsminister tidligere i hvert Fald har hævdet at han havde.

Dernæst forekommer det mig, at man i den Begrundelse, jeg har læst, regner med en Pris paa Hvedemel paa, jeg tror det er 29 Kr. 50 Øre pr. 100 kg og indtil 35 Kr. for indført Hvedemel. Men det hævdes i hvert Fald fra Importørsiden — jeg kan ikke sælge disse Oplysninger for andet, end, hvad jeg har købt dem for —, det hævdes fra Importørsiden, at man kan indføre amerikansk Hvedemel for 29 Kr., hvis man bare kunde faa Lov til at indføre det. Hvis Forholdet virkelig er saadan, saa gaar man altsaa ud fra forkerte Priser.

Dernæst menes det, at Franskrødsprisen højst vil stige med 2 Øre fra 28 Øre til 30 Øre for et almindeligt lille Franskrød. Det er muligt — lad os haabe, det bliver saadan —, at Stigningen ikke vil fortsætte, men hvorfor taler man nu om Franskrødsprisen og ikke om nogen anden Pris? Hvorfor nævner man ikke Sigtebrød, som dog spiller en ganske betydelig Rolle ernæringsmæssigt set, og hvorfor gaar man ogsaa fuldkommen uden om Spørgsmaalet om Fintbrødsprisen? Det, det drejer sig om, er, at der altsaa for Brød fremstillet af Hvedemel og Sigtemel kan ventes ganske betydelige Prisstigninger, uden at vi derfor har nogen som helst Garanti for, at Rugbrødsprisen holdes nede.

Saa er der en anden Følge af de Foranstaltninger, som ledsager eller begrunder denne Lov, det er Følgen for Landbruget selv. Der har allerede fra forskellige af de ærede Ordførere været talt om, at der maa tages Hensyn til de Landbrugere, der har fulgt Regeringens Opfordring til at sælge deres Brødkorn saa tidligt som muligt for at sikre Landets Forsyning. Jeg slutter mig til disse Henstillinger. Det er jo givet, at de, der har været flinke til at efterkomme Regeringens Opfordring, er dem, der altid

i Eftersommeren og Efteraaret er nødt til at sælge saa snart som muligt efter Høsten for at faa Kontanter. Mange af disse Landbrugere er Folk, der ikke avler tilstrækkeligt Korn til Foderkorn, men alligevel paa Grund af økonomiske Vanskeligheder sælger Korn om Efteraaret og senere, i Løbet af Vinteren, maa købe, eventuelt mod Pant i Høsten, for paa den Maade at klare sig. Det er altsaa de fattigste, der nu bliver unddraget den Fordel, som man ved denne statsorganiserede Forhøjelse af Kornprisen yder det store Landbrug. Jeg slutter mig derfor til Henstillingerne om, at Regeringen overvejer, hvad der kan gøres for disse Landbrugere.

Der er imidlertid noget andet, nemlig at denne Forhøjelse af Kornpriserne i allerhøjeste Grad, som Forhøjelser af Kornprisen i det hele taget, vil være til Gavn for det store Landbrug, men til Skade for det lille Landbrug. Det store Landbrug sælger Korn, saavel Brødkorn som Foderkorn, men det lille Landbrug er aldeles ikke selvforsynende med Korn og Foderstoffer, men maa købe. Det lille Landbrug rammes altsaa, dels som Forbruger af Brød og dels som Forbruger af Foderkorn. Det er ganske betydelige Summer, det her drejer sig om. Man sætter, som sagt, Kornprisen i Vejret fra 13 Kr. til 17 Kr. pr. 100 kg Foderkorn, altsaa 4 Kr. Hvis man var kommet her til Rigsdagen og havde forelagt den det Spørgsmaal, om Rigsdagen billigede en saadan Forhøjelse af Kornprisen, uden at der blev foretaget noget som helst for at hjælpe det lille Landbrug, maatte vi svare: Nej, det gør vi ikke, men derfor tvivler jeg om, at det vil være saa let for mange af de ærede Medlemmer herinde at godkende de foreslaede Foranstaltninger, hvor man formelt kun skal tage Stilling til Forslaget om Afgift paa Hvede og Hvedemel.

Vi henstiller disse Betragtninger til Overvejelse i Partierne og ogsaa i det Udvalg, som formentlig bliver nedsat — jeg forstaar det saadan, at det ikke fra de udvalgsberettigede Partiers Side har været Meningen, at der skulde føres nogen synderlig Realitetsdebat her i Salen, det synes i det hele taget under de ekstraordinære Forhold at være saadan, at man undviger Debatterne her i Salen og fører dem bag lukkede Døre i Udvalget, hvis Medlemmer har Tavsheds-